

Súd: Krajský súd Bratislava
Spisová značka: 1Cob/175/2019
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1114222476
Dátum vydania rozhodnutia: 18. 08. 2022
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Monika Školníková
ECLI: ECLI:SK:KSBA:2022:1114222476.2

Uznesenie

Krajský súd v Bratislave v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Moniky Školníkovej a členiek senátu JUDr. Viery Markovej a JUDr. Renáty Šiškovej v právnej veci žalobcu: SUNELA s. r. o., sv. Mikuláša 16, 064 01 Stará Ľubovňa, IČO: 45 561 192, právne zastúpenému: POLÁČEK & PARTNERS s. r. o., Hurbanovo nám. 1, 811 06 Bratislava - mestská časť Staré Mesto, IČO: 50 568 124, proti žalovanému: Západoslovenská distribučná, a.s., Čulenova 6, 816 47 Bratislava, IČO: 36 361 518, právne zastúpenému: Allen & Overy Bratislava, s.r.o., Eurovea Central 1, Pribinova 4, 811 09 Bratislava, IČO: 35 857 897, o zaplatenie 31.870,64 eur s príslušenstvom a o späťvzati žaloby, takto

rozhodol:

I. Krajský súd v Bratislave späťvzatie žaloby p r i p ú š ť a, rozsudok Okresného súdu Bratislava I č.k. 28Cb/185/2014-1369 zo dňa 10.04.2019 z r u š u j e a konanie z a s t a v u j e.

II. Súd p r i z n á v a žalovanému nárok na náhradu trov prvoinštančného a odvolacieho konania v rozsahu 100%.

odôvodnenie:

1. Okresný súd Bratislava I ako súd prvej inštancie rozsudkom č.k. 28Cb/185/2014-1369 zo dňa 10.04.2019 výrokom I. žalobu zamietol, výrokom II. priznal žalovanému voči žalobcovi nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100%, výrokom III. priznal žalovanému voči žalobcovi nárok na náhradu trov odvolacieho konania o nariadenie predbežného opatrenia v rozsahu 100%.

2. Proti rozsudku podal žalobca v zákonnej lehote odvolanie v celom rozsahu z dôvodov podľa § 365 ods. 1 písm. b), d), h) zákona č. 160/2015 Z.z. Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“) a navrhol, aby odvolací súd napadnutý rozsudok zmenil tak, že žalobe žalobcu vyhovie a prizná žalobcovi nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100%. Žalovaný sa k odvolaniu žalobcu vyjadril podaním zo dňa 02.08.2019. Odvolacia replika žalobcu bola súd prvej inštancie doručená dňa 20.08.2019 a odvolacia duplika žalovaného dňa 16.09.2019.

3. Uznesením Krajského súdu v Bratislave č.k. 1Cob/175/2019-1800 zo dňa 30.03.2021, právoplatným dňa 26.04.2021, bolo odvolacie konanie prerušené do rozhodnutia Ústavného súdu SR o sťažnosti vo veci porušenia základných práv a slobôd rozhodnutím Najvyššieho súdu SR uznesením sp.zn. 3Obdo/18/2019 zo dňa 20.11.2019, vedenej pred Ústavným súdom SR pod sp.zn. Rvp 352/2020.

4. Zo strany žalovaného bol dňa 10.05.2022 doručený odvolaciemu súdu návrh na pokračovanie v konaní, z dôvodu, že Ústavný súd SR už o uvedenom konaní rozhodol uznesením č.k. III. ÚS 167/2022-250 zo dňa 24.03.2022, pričom poukázal i na obdobné rozhodnutie iného sťažovateľa - výrobcu elektriny, ktoré je kľúčové pre rozhodnutie sporu a to nález Ústavného súdu SR č.k. III. ÚS 257/2020-256 zo dňa 14.12.2021. Vzhľadom na jednoznačné zodpovedanie problematiky platby za prístup do distribučnej sústavy Najvyšším a Ústavným súdom SR nepovažoval prerušenie konania za potrebné, ani účelné.

5. V nadväznosti na výzvu odvolacieho súdu, či žalobca vzhľadom na prijaté závery Ústavného súdu SR trvá na odvolaní, resp. podanej žalobe, žalobca podaním doručeným odvolaciemu súdu dňa 17.05.2022 zobral žalobu vzhľadom na rozhodnutie Ústavného súdu SR č.k. III. ÚS 167/2022-250 zo dňa 24.03.2022 v celom rozsahu späť. Uviedol, že v uvedenom rozhodnutí dospel Ústavný súd SR k odlišnému právnomu záveru, ako okresné a krajské sudy rámci svojej doterajšej praxe.

6. Zo strany žalovaného bol dňa 07.06.2022 doručený nesúhlas so späťvzatím žaloby a vyjadrenie k alokácii trov konania. V predmetnom podaní žalovaný poukázal na § 370 CSP a uviedol, že existujú vážne dôvody na nesúhlas so späťvzatím. Poukazujúc na rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp.zn. 3Cdo/123/2012 a sp.zn. 4Obo/81/2010 mal za to, že za vážne dôvody sa nepovažujú len dôvody právne, ale aj závažné etické, morálne, ekonomické a iné motívy závažného charakteru. Späťvzatie žaloby v tak pokročilom štádiu konania považoval za neželaný postup žalobcu a za vážny dôvod nesúhlasu so späťvzatím žaloby. Záujem žalovaného na úspechu vo veci, je podľa jeho názoru závažným dôvodom i s ohľadom na rozhodovaciu prax Ústavného súdu SR (napr. uznesenie Ústavného súdu SR III. ÚS 443/2016-17). S odkazom na rozhodnutie Najvyššieho súdu ČR sp.zn. 22Cdo/2149/2014 uviedol, že žalobca zobral žalobu späť takmer po ôsmich rokoch od jej podania a viac ako 4 roky po predbežnom prejednaní. V rámci týchto 8 rokov si strany vymenili veľké množstvo rozsiahlych písomných vyjadrení, na ktoré vynaložili nemalé náklady. Späťvzatie žaloby je účelové s cieľom vyhnúť sa nepriaznivej dôkaznej situácii v podobe nedávnych rozhodnutí Najvyššieho a Ústavného súdu SR, ktoré potvrdili argumentáciu prevádzkovateľov distribučných sústav. Správnym procesným postupom by malo byť späťvzatie odvolania (viď rozhodnutie Krajského súdu v Bratislava sp.zn. 1Cob/32/2021).

7. K alokácii trov pre prípad zastavenia konania žalovaný uviedol, že žalobca upustil od žalobného návrhu bez ohľadu na správanie žalovaného, čím jednoznačne zavinil zastavenie konania s tým, že podľa žalovaného dôvody späťvzatia žaloby nie je možné považovať za dôvody hodné osobitného zreteľa.

8. Podľa § 370 ods. 1 CSP ak je žaloba vzatá späť po rozhodnutí súdu prvej inštancie, ale skôr, ako rozhodnutie nadobudlo právoplatnosť, odvolací súd rozhodne o pripustení späťvzatia.

9. Podľa § 370 ods. 2 CSP súd späťvzatie žaloby nepripustí, ak s tým protistrana z vážnych dôvodov nesúhlasí. Ak späťvzatie žaloby pripustí, odvolací súd zruší rozhodnutie súdu prvej inštancie a konanie zastaví.

10. Späťvzatie žaloby je jedným zo širokej škály dispozičných oprávnení žalobcu ako účastníka konania s postavením tzv. dominus litis (pána sporu), ktorý má právo procesnými úkonmi, ktoré sú prejavom jeho autonómnej vôle, ovplyvňovať priebeh a smerovanie celého súdneho konania (tzv. dispozičný princíp civilného sporového konania). Vďaka žalobcu dosiahnuť zastavenie konania prostredníctvom inštitútu späťvzatia žaloby je však limitovaná dvoma skutočnosťami, a to nesúhlasom druhej procesnej strany so zastavením konania a existenciou vážnych dôvodov, pre ktoré konanie zastaviť nemožno. Dôkazné bremeno existencie takýchto vážnych dôvodov potom v konaní nesie žalovaný.

11. Odvolací súd v tejto súvislosti poukazuje na závery Najvyššieho súdu SR sp.zn. 4Cdo/136/2010 zo dňa 22.09.2010, ktoré sú použiteľné i na terajšiu právnu úpravu civilného sporového konania, a z ktorých vyplýva, že pokiaľ ide o vymedzenie pojmu vážne dôvody, zákon túto otázku nerieši, preto treba vychádzať z toho, že posudzovanie vážnosti dôvodov je výlučne vecou voľnej úvahy a hodnotiaceho úsudku súdu. Tie však nie sú svojvoľné, pretože súd pri posudzovaní závažnosti dôvodov berie na zreteľ jednotlivé skutkové okolnosti prípadu a povahu uplatňovaného nároku, a hodnotí predovšetkým možné dôsledky zastavenia konania z hľadiska právneho a faktického stavu vzťahov medzi účastníkmi a dopad na postavenie účastníkov, najmä žalovaného, s prihliadnutím na mieru ohrozenia jeho práv a právom chránených záujmov. Ak súd dospeje k záveru o dôvodnosti požiadavky na prejednanie a rozhodnutie veci, môže v konaní pokračovať podľa § 96 ods. 2 O.s.p., v opačnom prípade konanie zastaví. V tomto prípade za predpokladu dôvodnosti nesúhlasu so späťvzatím žaloby, prichádza do úvahy postup podľa § 370 ods. 2 CSP, kedy odvolací súd späťvzatie žaloby nepripustí a pokračuje v konaní.

12. Odvolací súd posudzujúc námietky žalovaného je toho názoru, že žalovaný neuviedol žiadne také dôvody, ktoré by sa týkali konkrétne žalovaného, jeho postavenia, dobrého mena, resp. záujmu na výsledku sporu, a ktoré by boli v takých intenciách (zá)vážnosti, že by odvolací súd nepripustil dôsledky

procesného úkonu žalobcu a to späťvzatia žaloby. Žalovaný v doručenom nesúhlase v zásade uvádza citácie rozhodnutí vyšších súdnych autorít bez spojitosti s procesnou situáciou žalovaného a všeobecné dôvody nesúhlasu so späťvzatím žaloby s ohľadom na dĺžku sporu. Podľa názoru odvolacieho súdu sú uvedené tvrdenia takého všeobecného charakteru, že sú v zásade použiteľné v každom spore, kedy už súd prvej inštancie meritorne rozhodol, napriek skutočnosti, že zákon späťvzatie žaloby vyslovene pripúšťa v ktoromkoľvek štádiu konania až do momentu právoplatnosti rozhodnutia súdu prvej inštancie. Uvedený dôvod by sa preto priechil samotnému účelu ustanovenia § 370 ods. 1 CSP. Žalovaný síce trval na meritórnom rozhodnutí súdu, keďže späťvzatie žaloby považoval za v rozpore s jeho záujmami, avšak vôbec nešpecifikoval a nekonkretizoval s ktorými.

13. Čo sa týka odkazov na jednotlivé rozhodnutia súdov, odvolací súd má za to, že pojednávajú o iných, či už právnych, alebo skutkových situáciách. Napríklad rozhodnutie Najvyššieho súdu ČR sp.zn. 22Cdo/2149/2014 sa týka konania pred súdom prvej inštancie, kedy súd vyhodnotil nesúhlas so späťvzatím žaloby ako dôvodný, a to z dôvodu, že malo v dohľadnej dobe pred späťvzatím žaloby dôjsť už k meritórному rozhodnutiu vo veci, pričom legitímny záujem na prejednaní veci tu spočíval práve v usporiadaní neistých vzťahov, t.j. takých, o ktorých na rozdiel od tohto prípadu nejestvuje značné množstvo ustálenej rozhodovacej praxe v totožných veciach. V rozhodnutí Najvyššieho súdu SR sp.zn. 3Cdo/123/2012 bola taktiež posudzovaná odlišná situácia, kedy najvyšší súd posudzoval aplikáciu § 96 ods. 3 Občianskeho súdneho poriadku, pričom uzavrel, že je jedno, či si stanovisko žalovaného k späťvzatiu návrhu vyžiada prvoinštančný alebo odvolací súd, vždy je potrebné na neho prihliadnuť a posúdiť ho. Rovnako tak v rozhodnutí Ústavného súdu SR III. ÚS 443/2016-17 boli posudzované vážne morálne a ekonomické dôvody nesúhlasu žalovaného a to pre jeho druh povolania, ktoré by malo osobný dopad na jeho postavenie, čo však nemožno stotožňovať s postavením žalovaného v tomto konaní.

14. Rovnako tak tvrdenia žalovaného o veľkom množstve vyjadrení a vynaložených nákladoch nemožno považovať za vážny dôvod nepripustenia späťvzatia žaloby, tieto majú relevanciu pri rozhodovaní a zohľadnení výšky trov konania.

15. Vzhľadom ku skutočnosti, že žalovaný neuviedol žiadne také závažné dôvody či už právneho, etického, morálneho ekonomického, celospoločenského, ani iného závažného charakteru, viažuce sa konkrétne k jeho osobe alebo prejednávanej veci, pre ktoré by bolo dôvodné vec meritorne prejednať, odvolací súd späťvzatie žaloby žalobcu pripustil, rozsudok Okresného súdu Bratislava I č.k. 28Cb/185/2014-1369 zo dňa 10.04.2019 zrušil a konanie zastavil.

16. Podľa § 396 ods. 1 CSP ustanovenia o trovách konania pred súdom prvej inštancie sa použijú aj na odvolacie konanie.

17. Podľa § 256 ods. 1 CSP ak strana procesne zavinila zastavenie konania, súd prizná náhradu trov konania protistrane.

18. Podľa § 257 CSP výnimočne súd neprizná náhradu trov konania, ak existujú dôvody hodné osobitného zreteľa.

19. Pri rozhodovaní o nároku na náhradu trov konania pri zastavení konania v zmysle ustanovenia § 256 ods. 1 CSP, pod čo v spojení s § 396 ods. 1 CSP spadá aj rozhodovanie o nároku na náhradu trov odvolacieho konania pri zastavení konania o odvolaní, je zavinenie zastavenia konania potrebné posudzovať výlučne z procesného hľadiska, a nie podľa hmotného práva, pričom pojem „procesné zavinenie“ je nevyhnutné vykladať komplexne. Pojem „zavinenie“ je potrebné posudzovať vo vzťahu príčinnej súvislosti, v ktorom príčinou je správanie sa strany sporu. Ide teda o to, či sa navrhovateľ (žalobca) domohol uplatneného nároku alebo nie, pričom súd neskúma, či by bol navrhovateľ (žalobca) v meritórnom konaní úspešný, alebo nie (rozhodnutie NS SR sp.zn. 7M Cdo 1/2014). Ustanovenie § 257 CSP predstavuje odchýlku od zásady úspechu v konaní v zmysle § 255 CSP a od zásady procesnej zodpovednosti za zastavenie konania v zmysle § 256 ods. 1 CSP aplikovateľnú len vo výnimočných prípadoch za kumulatívneho splnenia dvoch podmienok, a to existencia dôvodov hodných osobitného zreteľa a existencia výnimočných okolností.

20. V danom prípade odvolací súd posudzujúc i prípadnú aplikáciu ust. § 257 CSP nezistil žiadne dôvody hodné osobitného zreteľa a ani existenciu výnimočných okolností, ktorých naplnenie by odôvodňovalo

aplikovanie ustanovenia § 257 CSP na rozhodnutie súdu o nároku na náhradu trov konania. Ani tvrdenie žalobcu ohľadom dovtedajšej praxe či už okresných alebo krajských súdov, odlišnej od názoru vysloveného v rozhodnutí Ústavného súdu SR sp.zn. III. ÚS 167/2022-250, nenapĺňa dikciu tohto zákonného ustanovenia a nemožno ho kvalifikovať ako naplnenie kumulatívnych podmienok pre uplatnenie výnimky z pravidla zakotveného v ustanovení § 256 ods. 1 CSP. K dôvodom hodným osobitného zreteľa môže dôjsť vo vzťahu k určitým druhom konania alebo určitej procesnej situácii a tento dôvod je daný charakterom tohto konania alebo charakterom procesnej situácie. Podľa odvolacieho súdu však doposiaľ neriešená právna problematika na úrovni Najvyššieho súdu SR, prípadne Ústavného súdu SR nepredstavuje prípadný dôvod hodný osobitného zreteľa. Pre posúdenie nároku žalobcu na aplikáciu § 257 CSP tak nemôže byť ani prípadná domnienka žalobcu, že zastavenie konania procesne nezavinil, keďže súdy začali rozhodovať v neprospech žalobcov v obdobných sporoch až neskôr. Každý žalobca podáva svoj žalobný návrh v dobrej viere, že v konaní bude úspešný, ale rovnako musí počítať s tým, že v konaní byť úspešný nemusí.

21. S poukazom na vyššie uvedené skutočnosti a s poukazom na znenie citovaných zákonných ustanovení odvolací súd ustálil záver o procesnom zavinení žalobcu za zastavenie konania, keďže k zastaveniu konania došlo na základe späťvzatia žaloby žalobcom bez toho, aby bol tento dispozičný úkon žalobcu vynútený správaním protistrany. V danom prípade žalobca neuviedol žiadny dôvod späťvzatia žaloby, ktorý by mal pôvod v správaní a v konaní žalovaného, ktoré by vyvolalo u žalobcu nutnosť späťvzatia žaloby, v dôsledku čoho žalovanému vzniklo právo na náhradu trov celého konania a z toho dôvodu odvolací súd priznal žalovanému zastúpenému právnym zástupcom voči žalobcovi nárok na náhradu trov prvoinštančného, ako i odvolacieho konania vo výške 100%.

22. Toto uznesenie bolo členmi senátu prijaté pomerom hlasov 3:0 (§ 393 ods. 2, veta druhá CSP).

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť v podpísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP). Povinnosť právneho zastúpenia advokátom dovolateľ nemá len v prípadoch vymedzených § 429 ods. 2 CSP.

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Nesplnenie náležitostí vyžadovaných § 428 a § 429 CSP má za následok odmietnutie dovolania (§ 447 písm. d/, e/ CSP).